

דבר אשה

ورقة معلومات



מרכז פמיניסטי חיפה | المركز النسوي حيفا | إيشاه لإيشاه | المركز النسوي حيفا | HAIFA FEMINIST CENTER WWW.ISHA.ORG.IL

מנהל ציבורי, דיור תכנון ותחבורה, תעסוקה וחינוך תוך יומיים!!!
ונשלחו ליעדם – לצוותים השונים של הועדה האלטרנטיבית. עלי
לציין כי בפגישה בה הוחלט על כתיבת ניירות העמדה ויותר מכך
בפגישה בה התנהלה כתיבת ניירות העמדה, חשתי התרוממות
רוח וסיפוק אדיר. הרגשה של מימוש עצמי בלתי נתפס כמעט.
דברים רבים עשיתי בימי חיי, השגתי הישגים, אולם תחושה שכזו
לא חשתי מעולם. אני מודה לכל הנשים הנפלאות שכתבו, ששלחו
מילות עידוד, לכל אלה שתומכות בתהליך, ולכל נשות אשה על
האושר הזה, החדש והלא מוכר שהצלחתן למלא בו את ליבי, ואני
מזהירה: אחרי שטעמתי אני רוצה עוד... ☺ ניירות העמדה יתורגמו
לאנגלית וערבית (ואולי גם לרוסית) ויופיעו באתר "אשה לאשה".

יישר כוח!!!

דבר המערכת

כתיבת ניירות העמדה: סיפור המעשה עפרה אור

המחאה החברתית רתקה אותי מתחילתה, נו טוב, לא ממש
מההתחלה-התחלה, בהתחלה הייתי אמביוולנטית כמו כולן, אלא
עם ההפגנה הראשונה. ישבתי אל מול המסך כשנפשי יוצאת
אל הצעירות והצעירים הללו כשבראשם דפני ליף, על תעוזתם,
על חדשנותם, על אהבתם, ובתוכי החלה לבקוע ולפרוח תקווה,
תקווה לשינוי, תקווה לטהור מכל הסיאוב הקיים כאן, לצערנו.
אני, שבדרך כלל איני מהמכורות לקופסא השחורה, מצאתי את
עצמי יושבת מרותקת, רואה את המראות ושומעת את הקולות
ולא מאמינה לכך, אך מתחילה לקלוט ולהטמיע את העובדה
שזהו מרי אזרחי. כאשר החלו להישמע עוד קולות, כאשר לא רק
מעמד הביניים עמד במרכז התמונה, חשתי 'בעצמות' שאיני יכולה
עוד להיות רק צופה ועלי לעשות מעשה. בהפגנה השלישית כבר
נסעתי לתל אביב וצעדתי. רוח המרי שטפה את הרחובות, חשתי
שאני בתוך פסטיבל גדול החוגג את תחילת החופש. אולם תוך
כדי צעדה, נגרמה לי גם מורת רוח. לפני צעדו עם שלט **ענק**, בזו
הלשון: "זכויות הגבר במשפחה". ככל שניסיתי לברוח והתרחק
מהשלט הנ"ל, הוא התקרב אלי, התגרה בי, סנט בי והרגיז אותי.
וחשבתי לי: "מדוע איני רואה למצער שלט פמיניסטי ולו אחד?"
תחושת תסכול עמוק החלה פושה בי. שאלתי את עצמי: "מדוע
הקול הפמיניסטי אינו נשמע ברור וחזק במחאה הזאת?"
ההזדמנות להשמיע את הקול הפמיניסטי הגיעה אלי כמייל אודות
שימוע של הועדה האלטרנטיבית של המחאה בראשות ספיבק/
יונה באוניברסיטת תל-אביב. במכתב הייתה פנייה אל הציבור הרחב
ואל ארגונים על מנת להציע הצעותיהם לשינוי חברתי. ב-23.11.11
התייצבנו לשימוע: חנה ספרן, חדווה אייל ואנוכי. בשימוע חשתי כי
בקרב הצוותים (בהן לא מעט נשים בעלות אוריינטציה פמיניסטית)
יש צמא ורצון גדול להקשיב לנו ולקבל מאתנו חומרים. למחרת
התקיימה פגישת קולקטיב באשה, בה הוחלט כי יכתבו ניירות
עמדה לועדות השונות, ואני מונית לרכז ועדת האד-הוק הזו.
נשלח קול קורא לכל נשות אשה להגיע לפגישה על מנת לכתוב
את ניירות העמדה לצוותים השונים. עקב לוח הזמנים הקצר של
הועדה, והידיעה כי היא מתעתדת להגיש המלצות עד סוף השבוע,
הוחלט כי ניירות העמדה יושלמו תוך יומיים. כולן פעלו מתוך
בהילות ורצון לקדם את הדברים, 'מטר מבורך של מיילים' (ציטוט
מתוך מייל שכתבה דליה זק"ש) התנהל בין המשתתפות, ובכוחות
משותפים והמון המון השקעה, הושלמו (בנוסף לניירות
העמדה הקיימים בנושא חזון ובריאות) ניירות העמדה בנושאים:

נשים שנרצחו בשנת 2011

תאריך	שם	ישוב	זיקה לרוצח
09/01/11	לודמילה אזרוב	באר שבע	גרוש
06/01/11	שרית זיקרי-בנית	ירושלים	בן זוג
25/01/11	הלן טלכה	ירושלים	בעל
03/02/11	עוולה אבו סיאם	רהט	דודתה - חמותה
27/02/11	?	קרית אתא	בעל
27/02/11	מירי קליין	מסד	בעל בנפרד
03/04/11	ענבל חן	קרית מוצקין	בעל
05/04/11	יסמין אבו-זעלוק	לוד	בעל
14/04/11	?	תל אביב	חבר?
06/05/11	שפא מרעי	קלנסווה	גרושה + 2 מבני משפחתו
16/06/11	?	אשקלון	כנראה בעלה
06/11	?	אשקלון	אחיה
?	מיה פארס ניג'אם	כרמיאל	בעל
14/08/11	נורית מעוז	ירושלים	בן
29/08/11	ג'וזפין אנטוני (תיירת)	מלון בתל אביב	בעלה
09/11	אולגה סוריונובה	פתח תקווה	חבר
06/09/11	אתל רוזנברג	חיפה	בן
10/09/11	?	כפר רינה	בעל?

המידע נאסף על ידי ארגון ל.א. - לחימה באלימות נגד נשים

מתוך נייר עמדה בנושא תעסוקה

השתתפות נשים בשוק העבודה בשכר היא בעלת חשיבות עליונה בדרך ליצירתה של חברה שוויונית וצודקת. עצמאות כלכלית לנשים מקנה להן אוטונומיה, מרחיבה את יכולתן לבחור איך ועם מי הן רוצות לחיות את חייהן, ומאפשרת להן להיות חופשיות. נשים תמיד היו חלק משוק העבודה בשכר בישראל, אך מגמה זו התחזקה החל משנות ה-70 של המאה העשרים ויש לכרך על כך. יחד עם זאת, אין די בהתבוננות פאסיבית בתהליכים שמעצבים את שוק העבודה בשכר בישראל. יש להבטיח כי מבנה שוק העבודה בשכר יעוצב באופן כזה שבו יהיה שוויון מלא בין נשים לגברים בכל היבט של התחום התעסוקתי, ושהאפשרויות העומדות בפני העובדות/ים לא יוגבלו עקב זהותן/ם המגדרית.

לנשים ולגברים חווית השתתפות שונה בשוק העבודה בשכר. הבדל זה תורם ליצירתם של פערים בשכר, ביוקרה, באפשרויות קידום ובפנסיה. להבדל בחוויית ההשתתפות של נשים וגברים בשוק העבודה היסטוריה ארוכה, והוא מעוגן בתפיסות תרבותיות המייחסות לגברים את האחריות על הפרנסה ולנשים את האחריות על המרחב הפרטי: טיפול במשפחה ובבית. תפיסות תרבותיות אלו משתנות לאיטן, במידה רבה בזכות השתתפותן של נשים בשוק העבודה בשכר. אלא שגם כיום יציאתן של נשים רבות לעבודה בשכר נתפסת כמשנית. שכן נחשב כ"משכורת שניה" שמתקבל בברכה כל עוד לא נפגע תחום האחריות העיקרי של האשה העובדת – המרחב הפרטי. התניה זו משפיעה על מספר היבטים מרכזיים המעצבים את חווית ההשתתפות של נשים כשונה ופחותת ערך בהשוואה לזו של גברים: הפרדת עיסוקים בשוק העבודה, העדר רציפות תעסוקתית, חלקיות משרה ושכר נמוך.

מתוך נייר עמדה בנושא חינוך

חינוך פמיניסטי הוא חינוך המבוסס על שיח של כבוד והקשבה באופן המאפשר לילדות/ילדים לפתח אישיות אינדיבידואלית ושלמה כחלק ממארג חברתי. הוא שואף לתת מקום לקצב אישי, לאופן למידה ייחודי ולהכרה ביכולתה של כל ילדה וילד להוות תרומה משמעותית לקהילה מעצם היותם הם. מטרת החינוך אינה הנחלת ידע קנוני, אחיד ו"נכון" יותר מסוגי ידע אחרים, אלא פיתוח יכולות חשיבה, יצירתיות, הדדיות וסובלנות.

חינוך פמיניסטי יוצא מתוך הכרה בתהליכי דיכוי חברתיים, ושם לו למטרה לפעול למיגור תהליכים אלו מן היסוד, תוך הבאת נקודת מבט מגדרית.

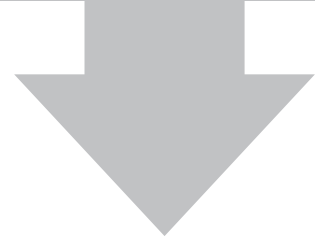
מערכת החינוך מהווה מרחב משמעותי בחייהן של ילדות, מורות, הורות וצוות מקצועי נוסף. ככזה עליו להוות מרחב בטוח, מעצים ומפרה למגוון הרחב של הילדות והנשים הבאות בשערי.

בתי הספר בישראל יכולים לפעול למיגור אי השוויון המגדרי, קרי,

אי השוויון בין נשים וגברים במישורים הבאים:

1. מערכת החינוך כגוף מעסיק של עובדים, בעיקר של עובדות.
2. חינוך חינוך לגיל הרך – משמעויות כלכליות והתפתחותיות.
3. כמסגרת המקיימת אינטראקציה מתמשכת עם תלמידות/ים ועם הורים – בעיקר עם אמהות.
4. כמסגרת בה מועברים תכנים, ידע וערכים באופן פורמלי ובלתי פורמלי גם יחד.

להלן קטעים מניירות העמדה שאשה לאשה הגישה לוועדת יונה - ספיבק במגוון של נושאים בהן אנו עוסקות. אנו ממליצות לקרוא את המסמכים במלואם באתר שלנו:
<http://isha.org.il/> במדור "חדשות העמותה".



מתוך פרספקטיבה פמיניסטית לחזון חברתי-כלכלי-בטחוני לחברה בישראל

נשים, כל הנשים, הן חלק בלתי נפרד מהחברה. שאיפתנו היא למגר את האפליה, האלימות והדיכוי נגד נשים ולקדם שוויון בין המינים. כולנו זכאיות לחיים שיש בהם בטחון אישי ותעסוקתי. אנחנו מאמינות שחברה שאין בה אלימות כלפי נשים תהיה חברה שלא תשלוט בה אלימות כלל. חברה שתהיה טובה לגברים ונשים כאחד ללא הבדל במוצא האתני, במעמד החברתי או בבחירה המינית שלהם. אנו דורשות שיתוף נשים בעלות השקפת עולם פמיניסטית והבאות ממיגוון של קבוצות ומעמדות במוקדי קבלת החלטות בנושאי חוץ ובטחון, כמו גם בנושאים כלכליים וחברתיים. הביטחון שלנו לא יכול להיות מושג על ידי השקעה אין סופית באמצעי לחימה אלא במציאת דרכים אחרות לפיתרון סכסוכים. דרך ההרג והקטל חייבת להיפסק לטובת שפה ועשייה של נשים למען שלום והידברות. לבסוף אנו מבקשות להדגיש כי התפיסה הפמיניסטית שלנו איננה דרישה סקטוראלית ואיננה באה לייצג קבוצה זו או אחרת של נשים או לדבר בשמן. אנו תובעות שינוי מהותי ועמוק ביחס החברה לחיים של כל אחד ואחת מאיתנו ללא הבדל. כולנו, החיים במקום הזה, זכאים לזכויות אזרחיות ולהגנה מפני אלימות כלכלית, אתנית ומגדרית. אף אחת/ד אינו חופשי עד שלא נהיה כולנו חופשיות/ים.

מתוך מסמך עמדות בנושא דיור,

תחבורה ותכנון

נשים הן "אזרחיות חדשות" במרחב הציבורי וכיוון שהוא מאורגן כמקום "גברי" הן נמצאות בו על תנאי – בתנאי שפעילותן בו קרובה לבית, שהן נמצאות בו לאור יום, שיש להן כסף להחזיק רכב פרטי או לעבור הכשרה של הגנה עצמית... באופן גלוי וסמוי מועבר לנערות ולנשים המסר כי אם לא יעמדו באותם "תנאים" הן מסכנות את עצמן, ובכלל - שעדיף שיישארו בבית. בהכללה גסה ניתן לומר, שמי שיכולות לנהוג על פי כללים אלה הן בעיקר נשים יהודיות, לבנות, נשואות, מהמעמד הבינוני שגרות במרכזי הערים הגדולות. היציאה למרחב הציבורי היא תנאי הכרחי לחיזוק מעמדן של נשים, הגברת האוטונומיה שלהן וקידום השוויון המגדרי אלא שכוחות רבי עצמה מקשים עליהן להשיג זאת. זוהי חובתה של המדינה, של רשויות התכנון ושל כל מי שהוא/היא בעלת מוסר ומחויבות לצדק חברתי להקפיד שנגישותן של נשים למרחב הציבורי תמומש במלואה.

מתוך עמדת פרויקט "נשים וטכנולוגיות רפואיות" בנושא מדיניות בריאות ונשים בישראל

נושאי הבריאות טומנים בחובם סוגיות חברתיות מהותיות על זכויות איש ואשה, נגישות לבריאות והזכות לכבוד. אחד המכשולים העומדים בפני מימוש השוויון והנגישות לבריאות היא המדיניות הכלכלית הדורסנית בישראל ומיגורן של קבוצות מוחלשות ובתוך זה של קבוצות נשים שונות. מכאן שיש לבחון את הנגישות לטכנולוגיות רפואיות מתקדמות לאור המדיניות הממשלתית הנהוגה כיום בישראל ומאפייני החקיקה וההסדרה של בריאות בכלל ובריאות נשים בפרט.

לתפיסתנו, צדק ונגישות לבריאות כוללים בין היתר: נגישות פיזית למוסדות רפואיים ולרופאות/ים; נגישות כלכלית למשאבי רפואה; טיפול רפואי שווה ללא הבדל דת, מין גזע, תרבות ומעמד; מערכת רפואית המתקיימת על קשר מכבד שבין רופאות/ים למטופלות/ים; יכולת של נשים לקבל החלטות על גופן בהקשר לבריאות וטיפול רפואי ללא התערבות דת והגבלות תלויות הבניות חברתיות, שתוצאותיהן אפליית נשים; שקיפות של מערכת הבריאות ומנגנוניה, ועדות מטעמה ונהליה, על מנת להבטיח מעורבות ציבור בכל הנוגע לקבלת ההחלטות ומימוש הזכות לבריאות; מניעת סחר באיברי גוף למטרות השתלות, רבייה ומחקר רפואי

נשים גם עניות יותר מגברים והמצב הכלכלי של נשים בדיקנה הוא חמור אף יותר. יש גם פערים חברתיים בין קבוצות שונות כמו נשים ערביות, נשים עולות מחבר העמים או מאתיופיה. למשל, תוחלת החיים של נשים ערביות זקנות נמוכה משל יהודיות, הנגישות שלהן לשירותי בריאות נמוכה והעלייה בתחלואה ותמותה בקרבן ממחלות כמו סכרת או סרטן השד עולה. יחד עם זאת, נשים גם בזקנתן מהוות קבוצה גדולה של נותנות שירותים וטיפול לכני משפחתן ללא תמורה.

מתוך נייר עמדה בנושא מנהל ציבורי

השלטון המקומי ושירות המדינה

1. המנהל הציבורי יפעל בראש ובראשונה על-פי עקרונות של צדק, שוויון, דאגה וכבוד ולא יתפשר עליהם בשל עקרונות של אפקטיביות ויעילות.
2. הרכב כוח האדם של המנהל בכל הרמות (מרכזי ומקומי) ישקף את הרכב הקהילה הרלבנטית (נשים, ערביות/ים, יוצאי/ות אתיופיה, יוצאיות/ות חבר העמים, אנשים עם מוגבלויות, לסביות/הומואים וכו').

הנשים שהשתתפו בכתיבת כל ניירות העמדה:

דלית שמחאי, סלבה גרינברג, חנה ספרן, מאשה דיאון, ריטה חייקין, חדווה אייל, אראלה שדמי, גליה אביאני, דינה אלטרמן, דליה זק"ש, מיקי, ניסרין מזאווי, ננה מזרחי, רויטל קישנבסקי, רותי גור, נעמי נמרוד, שני וורנר, תלמה בר-דין ועפרה אור.

רגעים במאהל הדר

שני גולדין

הסיפורים האישיים שאני נתקלת בהם במאהל הדר לא יוצאים לי מהראש, ואני חושבת שחשוב לספר אותם. ההתמודדות של אנשים עם מציאות לא פשוטה, ואפילו מאוד כואבת, משאירות אותי פעורת פה והרבה פעמים גם יוצרות אצלי תחושת חוסר אונים. אתמול בלילה ישבתי במאהל עם חברות, ואחד מאנשי המאהל

(שעוד לא יצא לי להכיר) ניגש אלינו ופשוט התחיל לספר לנו את הסיפור שלו. ככה, בלי הקדמות ובלי מסננות, ואני מבינה לגמרי למה הוא לא יכול היה להחזיק את זה בבטן.

"אני הייתי 11 חודשים במלחמה בצ'צ'ניה- הרבה חברים שלי מתו" לא ידענו איך להגיב. הבענו צער ומיד הוא הוסיף: "והרגתי ילד בן 10". בשלב זה אפילו לא תיארת את עוצמת החוויה שאני עומדת לחוות. "הילד עמד 1,000 מטר ממני וכיוון אלי רובה" (בעברית שבורה המורכבת ממלים, פנטומימה והמון הבעת רגש) "אז יריתי בו". אחרי הירי הסתר, שהרובה שאחז בו הילד היה רובה צעצוע. האיש שמולי מתאר בכאב ובחרטה את רגע הגילוי והכעסים שהופנו כלפיו (מהסביבה ומעצמו) לאחר הרצח ואומר: "אני לא ידעתי שזה פלסטיק, איך יכולתי לדעת שזה פלסטיק? לא ידעתי שאין שם כלום וזה רק פלסטיק". לא ידענו איך להגיב, המשכנו להקשיב והוא המשיך להביע. הוא הראה לנו את הפציעות הרבות שלו וסיפר על הרגעים של הרעב, כי לא הייתה להם בכלל אספקת מזון, ואיך הרעב השפיע עליהם ועל מעשיהם.

הוא המשיך ואמר שהרג לא מעט אנשים במלחמה, שבפעמיים הראשונות בהן זה קרה הוא לא הצליח להתמודד עם זה בשום צורה, והגוף שלו הגיב בהקאה בלתי פוסקת וקושי גדול. "אבל אחרי זה כבר התרגלתי". הרציחות הפסיקו לעורר אצלו רגשות קשים. בכלל, הרגשות שלו קפאו לגמרי ומוות נהיה עניין שבשגרה. הוא המשיך וסיפר עוד ועוד, אולי בצייפיה לתמיכה או הבנה, ואולי כדי שהוא לא יצטרך לשאת את זה לבד. אני באמת לא מבינה איך אפשר להתמודד עם דבר כזה.

אומרים לי שזה קורה הרבה, ובכל צבא זה דומה, ואני לא מבינה איך זה יכול להיות - התפישה הזו, שאין מה לעשות וחייבים להגן על עצמנו ובשם ההגנה להתגייס לגוף צבאי שישלח אותנו לרצוח, ויכפה עלינו להתנהג על - פי פקודות, גם אם אנחנו מבינים שאנחנו לא רוצים להיות רוצחים.

האנשים שמולנו הם תמיד אנשים, ובין אם אנחנו עומדים מולם כחלק מגוף כלשהו או אם כאנשים פרטיים, הפגיעה בחיים שלהם היא פגיעה.

הסיפור הזה התחבר לי למפגש עם נער שהגיע למאהל בצ'צ'ניה ואמר: "תגידו לי מזל טוב, עוד 15 יום אני מתגייס". הרגשתי כאילו באיזשהו מקום הוא קיווה שנפרש לפניו טיעונים נגד אל מול טיעוניו שבעד. הסברנו לו שזו החלטה שלו ומה המשמעות של צבא עבורנו, והוא הסביר שזה נשמע לו כמו שמאל קיצוני והוא בכלל ימין קיצוני (על אף שלא לגמרי הצלחתי להבין את ההגדרה האישית שלו למונחים האלה).

ותוך כדי ישיבה והקשבה לאיש שכבר רצח, לא הפסקתי לחשוב על הנער המבולבל שעשוי להיקלע למצבים דומים ושונים שיכולים להוביל אותו לפגיעה באנשים.

והוא לא רוצה לפגוע באף אחד. הוא היה כזה מקסים והשיקולים שלו היו כאלה צרים ואישיים, והמצוקות שהוא חווה הן אמיתיות ומבחינתו "זה לא בסדר אם אתה לא הולך לצבא", ולא רק מבחינתו, אלא הוא תיאר את הפחד מחוסר השתלבות בחברה אם לא יתגייס, והתדרדרות במצבו הנפשי כתוצאה מחוסר השתלבות, מדחיייה, ומשם גם למצוקות מכל הסוגים. הלואי ואוכל להפגיש ביניהם.



מול גלי המחאה, עמדתי תחילה משתאה ונבוכה: משתאה- בפני הדור הצעיר שלא ידעתי שהוא כזה; נבוכה- נוכח התחושה: איך אנחנו לא הצלחנו להוציא המונים לרחובות? תחושה זו רק העצימה את מה שחשתי כבר קודם לכן: התנועה הפמיניסטית נחלשה, אולי התפרקה, איבדה את הכיוון.

והנה, ההפתעה המרשימה הזו. תחילה, היה לי קשה להתחבר אליה, בין השאר מחמת כמה רמזים בוטים בעיתונות כי הדור שלי, דור ההורים, אשם במצבן של הבנות והבנים כי בזבזו וצרכו בטרור (במיוחד בתחום הרווחה האישית שלו) ולא עמד נוכח מעשי השוד של הממשל. הניסיון העלוב הזה לסכסך בין אימהות לבנות דווקא גרם לי להרהר היטב במחאה ולהביט בה כאם, אם אוהבת. כשהקשבתי מקרוב לקולות המחאה, במיוחד להתנהלות השקטה אך הבוטחת של מנהיגות המחאה – וגם של רוב הגברים הסובבים אותן ותומכים בהן- התחלתי לחוש גאה כפמיניסטית: הבנתי כי זו לא הייתה אפשרות בלי החריש העמוק שחרשנו כולנו באדמות המריבה האלו: הפעילים החברתיים ופעילי השלום, ששמרו על גחלת המחאה ורעיון הצדק (החברתי, הלאומי, העדתי, המגדרי, המיני) במשך שנות דור אפל, ובראשם- הפעילות והארגונים הפמיניסטיים, שלא כשלו בפני מכות נגד של רשעים והמשיכו לדבר אחרת, להתנהל אחרת, לפעול אחרת.

בכל זאת, עדיין לא מרפה ממני התחושה כי כתנועה, נחלשנו מאוד. תחושה זו אף התעצמה לנוכח אי יכולתנו- לפחות של רבות מאיתנו- לקחת חלק פעיל שלא לומר, מנהיגותי, במחאה. אכן, כמה פמיניסטיות נכחו במאהלים. כמה ארגונים שלחו ניירות עמדה מרשימים לוועדות המקצועיות של ועדת ספיבק/יונה, ובהן עמדו על צרכי הנשים ופרטו דרכים להיענות להם. כמה פמיניסטיות נקראו עקב מומחיותן להצטרף לוועדות אלו. השוויון המגדרי אכן שזור בעבודתן. אך מההפגנות לא עלתה זעקה פמיניסטית. למחאה אין כל אמירה פמיניסטית או פרספקטיבה פמיניסטית. כתנועה, לא הצלחנו לעצב אחת כזו. דווקא הפער בין יכולתנו לייצג את צרכי הנשים (בתחומי הבריאות, התעסוקה, החינוך, הביטחון האישי ועוד) לבין העדרה של אמירה פמיניסטית, חושף את מה שאני רואה כבעיה מרכזית בפמיניזם הישראלי בעת האחרונה: הפכנו לקבוצת אינטרס ופסקנו להיות תנועה לשינוי חברתי.

כמו כל קבוצת אינטרס אנו כפמיניסטיות פועלות, במשותף ובנפרד, כדי לייצג את האינטרסים של הנשים, חברות הקבוצה שלנו, ולהשפיע על המדיניות הציבורית הנוגעת לחיינו. כקבוצת אינטרס, המשרתת מגזר מסוים ובלחץ המדיניות הניו-ליברלית, הפכנו גם לתנועה המספקת שירותים לבנות המגזר שלה. אכן, לא הייתה לנו ברירה: ההפרטה והקפיטאליזם החזירי הותירה נשים רבות ללא הגנה ואנו נחלצנו למשימה החשובה: לספק להן שירותי הגנה ורווחה שהמדינה השילה מעל כתפיה. עבודתנו זו כרוכה ממילא גם בהתוויית ערכים – ביניהם: קבלת האחר והאחרת, שוויון הזדמנויות, צמצום פערים, מיגור יחסי כוח ואלימות, פתרון סכסוכים בדרכי שלום ודיאלוג, החיבורים בין מאבקים לצדק חברתי, לאומי וסביבתי ועוד. אך אלו, שתרומתם בכלל ולמחאת האוהלים בפרט, לא תסולא בפז, הפכו למשניים לייצוג האינטרסים של נשים ולמתן שירותים להן.

משימות אלו של יצוג ושירות הן כמובן הראשונות בסדר העדיפויות הפמיניסטי. אך בדרך לשם הפקרנו את המשימה המרכזית השנייה: שינוי עולם. הרי יצאנו למהפכה שבמסגרתה, כך קיוונו, נשחרר נשים וגברים מעול הפטריארכיה והשליטה ונכונן עולם חדש. שינוי עולם מתחיל בחזון אך דווקא אותו זנחנו. אם איננו מסוגלות לדמיין את החזון שלנו, כיצד נוכל ליצור אותו? חזון (בעצם מדובר בחזונות שונים של נשים שונות) איננו אוטופיה אלא תמונת עולם מקיפה המציגה את עקרונות הכלכלה, היחסים החברתיים, הסובייקטיביות והזהות, הפוליטיקה והיצירה. חזון הוא "מציאות אפשרית", בלשונה המדויקת של חנה בית הלחמי, המתווה מימדים שונים של חיים והסדרים חברתיים אליהם אנו שואפות: קשרים חברתיים, סגנונות חיים, יחסנו לטבע, טכנולוגיות, ערכים. זהו חלום הנטוע בהווית החיים הריאלית, העכשווית: מתוך הבנת הבעיות והכשלים של המוסדות וההסדרים העכשוויים, הכרת האפשרויות שהמציאות העכשווית פותחת לפנינו ומנקודת מבטן של נשים והוויית הדיכוי והיצירה השונות שלהן, בונה הפמיניזם (במיוחד הרדיקלי) את קווי המתאר של מוסדות אלטרנטיביים. הפוליטיקה הפמיניסטית שואפת לגשר בין העכשווי לחזון: להניע שינוי חברתי לקראת הוויה חדשה ואפשרית.

חזון לכן הוא הרבה יותר מאשר החירות האישית לבחור את עתידי ולפעול להגשמתו: הוא השאיפה לשנות את עצמנו ולחולל תמורה בסביבתנו. ותמורה כזו תלויה תמיד בהתארגנות קולקטיבית. החופש ליצור וליצור מחדש את סביבתנו ועולמנו הוא אולי החירות הגדולה מכולן.

כפמיניסטית רדיקלית, הפעולה הפוליטית, ההגות והמחקר שלי הם תמיד מכוונים על ידי חזון, על ידי ראיית עתיד אחר, עולם שונה. מחאת האוהלים חשפה את חולשתו של החזון הפמיניסטי שלנו. אולי זה הזמן לשרטט את קווייה של מציאות אלטרנטיבית, השואבת מראיית עולם פמיניסטית ומחוויות נשים וההולמת את חייהם של נשים כגברים (ומדובר כמובן בלשון רבות: חזונות, עולמות, תמונות, חוויות). אולי זו המשימה הדחופה העומדת לפתחן של פמיניסטיות וארגונים פמיניסטיים כיום.



פתיחת מאהל בהדר 7.8.11
צילמה: דינה אלטרמן

תודות לעושות במלאכת דף מידע:

אסנת להט, חנה ספרן, לילי טראובמן, אילת בן ישי, מיקי ולכל הכתובות, המכניות מעטפות והמקפלות.
תודה לגרפיקאית עינת בונשטיין ולדפוס שורות.

לפרויקט מאבק בזנות וסחר בנשים דרושות מתנדבות

לקראת פתיחת הקורס

ליווי בהליך פלילי ואזרחי נשים הנמצאות במעגלי הזנות דרישות ההתנדבות: מחויבות להתנדבות לשנה לפחות, תפיסת עולם פמיניסטית, גמישות בשעות ההתנדבות, נשים מעל גיל 25

ניתן לשלוח קו"ח בדואר אלקטרוני: rita@isha.org.il

או בפקס 04-8641072

"נמצא ארץ מפת מין? כורסא? באני אסאן..."

סלון באשה לאשה

هل مللت من نسوية الأريكة؟ تعالي الى الصالون...
פגישות על בירה וחברותא בסלון אשה לאשה:

כולן מוזמנות לערב חברתי פתוח לכל מגדרים בשעה 20:00
יום רביעי 2.11.11
יום רביעי 7.12.11

בין החודשים נובמבר - דצמבר נקיים

קורס אקטיביסטי בכלכלה פמיניסטית

מחאת האהלים העלתה על סדר היום הציבורי בישראל את נושא ההפרטה והניאו-ליברליזציה. בקורס תיבחן המדיניות הכלכלית של ממשלות ישראל מזווית פמיניסטית ואילו אלטרנטיבות אנחנו מציעות לשינוי המצב. הקורס יורכב מסדרת הרצאות ודיונים, ויוביל להקמת קבוצת פעולה שתעסוק בנושא כלכלה ופמיניזם.

בין הנושאים שידונו:

הפרטה במערכת החינוך, מדיניות כלכלית גזענית ואי שוויון, היבטים פמיניסטיים בתקציב המדינה, ניאו-ליברליזציה וכיצד היא פוגעת בזכויות חברתיות ובזכויות אדם.

מבנה: הרצאה של מומחית + דיון בהנחיה.

תאיריכים ושמות המרצות יפורסמו בהמשך

לפרטים נוספים: 04 - 8650977 - isha@isha.org.il

שריקט נשים וטכנולוגיות רשתיות בארצות אשה לאשה, הפקולטה למשפטים והחוק אריתוי צייסוק הפקולטה למדעי הרוחה והבריאות באוניברסיטת חיפה שמחיים להזמין

אקדמיה בנושא:

פמיניזם ומוזכלויות - אקדמיה לעולה

הקבוצה תעסוק בחיבור שבין מאבקים פמיניסטיים לבין מאבקים של נשים עם מוגבלויות. במסגרתה נדון בהקשרים השונים שבין מוגבלויות, מאבקים פמיניסטיים, גישות במרחב, גישות לבריאות, מניעות והבניות חברתיות.

מטרת הקבוצה היא למידה משותפת של נשים עם מוגבלויות ונשים ללא מוגבלויות, שממנה אף נתארגן לפעילות יזומות שתובלנה חברות הקבוצה.

הקבוצה תיפגש אחת לשבועיים, בימי שני, החל מ 31 לאוקטובר,

בשעות 16:30 - 18:30, במכון קרטן באוניברסיטת חיפה,

מנחות הקבוצה: אוסנת להט וחגית גור זיו

לפרטים נוספים אנא צרו קשר עם חדוה אייל בטלפון 04-8660951 או wmt.isha@gmail.com בדוא"ל

100 ש"ח
או כפי יכולתך
החברות שלנו חסוה לנו
דמי חברות לשנת 2011

שם פרטי ומשפחה _____
ת"ז. _____ ט"ל. _____
כתובת _____

הנני מצרפת בזאת 100 ש"ח עבור דמי חברות לשנה.
בבקשה שלחי אלינו את כתובת המייל שלך
isha@isha.org.il

יום שישי
30.12.11
בשעה 20:30
כל מה שלא
ידעתן על אשה
לאשה
**חסיבת
סוף
השנה**
כל מה לא תערונוה ען
אמרה לאמרה
חפלה אختתאם السنة

ברכות לנבילה
אספניולי עם הבחרה
למוצת המנהלים ב-
CGECCD

חוגדי ישיבות קולקטיב

נתכנס בשעה 19:30 לאכול יחדיו

נתחיל את הישיבה בשעה 20:00

נדון בעניינים שעומדים ברומו של הארגון:

מדיניות, אידיאולוגיה ותמיכה כמה שכולנו רוצות להשיג יחדיו. כל מי שרוצה להצטרף, להשתתף ולהשפיע מוזמנת.

יום רביעי 26.10.11

יום ראשון 27.11.11

יום שני 26.12.11

את השבת 12.11.11

בין השעות 10:00 - 16:00

נקדיש לדיונים אידיאולוגיים
עדכונים לגבי הנושא והתוכנית יפורסמו
במייל ובאתר של אשה לאשה
ניתן גם לברר פרטים בטלפון
054 - 2326225 או 04-8650977

יום שני 17.10.11

בשעה 20:00

האם אשה לאשה הוא בית ולמי?

هل امرأة لامرأة تشكل بيتاً ولن؟

בהנחיית תלמה בר-דין

البرنامج: عرض مشروع "مقياس الأمن لدى النساء"

حلقة نقاش: الأمن لدى النساء من منظور نسوي

نقاش مفتوح

קואליציית נשים חיפה ופרוייקט "מדד הביטחון של נשים" המשותף לשישה ארגונים פמיניסטיים מזמינה ליום עיון בנושא

"היטחון של נשים"

לרגל יום המאבק הבינלאומי למניעת אלימות נגד נשים.

יום העיון יתקיים ב- 24 לנובמבר 2011 בין השעות 17:00 - 20:00

באשה לאשה

בתוכנית:

• הצגה של פרויקט "מדד הביטחון של נשים"

• פאנל: ביטחון של נשים בפרספקטיבה פמיניסטית

• דיון כללי

• התוכנית המפורטת תישלח בהמשך!

ליצירת קשר: Women.network1@gmail.com

טזנה - נשים ומעגל החיים

ورشة - نساء ودائرة الحياة

"אשה אינה נולדת אשה, היא נהיית כזו" - סימון דה בובאר

ביום שישי ה-2.12.2011 החל מהשעה 10:00 עד 13:00

ביום זה אנחנו נעבור דרך תהליך שיכיל שיתופים, חקירה עצמית, נגלה ונחשוף את סודם של הגוף והקול שלנו דרך שתי סדנאות שונות. נגלה מהם מסמלים, מי הם בתוך כל מעגל החיים הזה וכמה עוצמה של שינוי קיימת בתוכם, בתוכנו.

" יי אחת הונח כרוה, יי אחת אחייטת אהבה "

("יד אחת", אגי משעול)

הנכן מוזמנות ביום רביעי 14.12.11 בשעה 20:00 למפגש פתיחה של:

סדנה בביבליותרפיה לנשים

ورشة علاج للنساء بواسطة الكتابة

הביבליותרפיה מציעה להציב במרכז הדיאלוג תהליכי קריאה וכתובה.

בסדנה זו נקרא שירים של משוררות המעלים נושאים הקשורים

לנשים ולנשיות. באמצעות השירים, כתיבה ויצירה נתבונן בשירים, כמו

גם בחיינו שלנו.

בעקבות מפגש הפתיחה תפתח הרשמה לסדנה בת שישה מפגשים.

המנחה : אילת ברעם-שמחון

מנחת קבוצות וביבליותרפיסטית M.A